

Analistik (Archiv für slav. Philologie II). Отъ миниатюритѣ на Ватиканския кодексъ сж обнародвани само петъ. За ромънската хроника на Мокса вж, у Григоровича, О Сербіи, гдето сж препечатани и добавкитѣ.

⁴⁰ Ржкоп. отъ 1469 г. въ Загребъ. Starine I, 52. За „главахъ зѣло полезныхъ“ вж. арх. Леонидъ, Изъ исторіи югослав. монашества XIV в., Москва 1871 г., стр. 7.

⁴¹ Първитѣ следи отъ поправки се отнасятъ къмъ 1374 г., когато сръбскитѣ Триодъ съ Типикона и Октоиха били преписани отъ „извода новогѣ бугарскогѣ езика“ (Ягичъ, Hist. knjiž. 161). Едно прегледано евангелие е преписано въ 1383 г. (Шаф. Urspr. des Glag. 21). Апостолътъ и Псалтирътъ отъ това време съвпадатъ сжщо тѣй съ оригинала.

⁴² Житията на св. Иванъ Рилски (напеч. въ Киевъ въ 1671 г., въ Бѣлградъ 1836 и 1870, критич. издание на Новаковичъ въ Гласникъ 22), на св. Петка (изд. Новаковичъ, Starine IX), на св. Филотея Търновска, на еписк. Иларионъ Мъгленски (изд. Даничичъ, Starine I) и на св. Теодосий Търновски. Не сж издадени сжщо окръжнитѣ послания до монаха Киприяна на св. Гора, до рум. монахъ Никодима и до митропол. Антимъ северински. Похвалното слово на Константина и Елена, съставено по желанието на царъ Шишмана — въ Труды кievской акад., окт. 1870. Освенъ това, Евтимиеви сж: Зографскитѣ проскомидии (изд. въ Гласникъ 25) и похвалното слово на св. Михаила отъ Потука и т. н.

⁴³ Когато Киприянъ потеглилъ за посвещение въ Византия, посетилъ въ Търново Евтимия, а Цамблакъ въ това време, както самъ казва, билъ още дете.

⁴⁴ Биографията на краль Стефанъ Урошъ III споредъ България сборникъ въ Archiv IV, а споредъ сръбския — въ Гласник XI. Ср. Рачки, Osjena 167, 471.

⁴⁵ Извлѣчения на Даничича въ Starine I.

⁴⁶ Първо издание на тази имаща голѣмъ кръгъ читатели, изпѣтрена съ много добавки и внесена въ рускитѣ хронографи книги, у Попова (Изборникъ, вж. заб. 36) 92—130; второто—отъ д-ръ Янко Шафарикъ, Гласник 28 (1875), третото и най-доброто — отъ Ягича, Гласник 42 (1875), съ много важень предговоръ. Нѣколко кжсове у Григоровича, О Сербіи въ ея отношеніяхъ къ сосѣднимъ державамъ (Казанъ 1859), представляватъ още по-старъ и по-оригиналенъ текстъ.